

odst. 1 zák. č. 309/1921 Sb. z. a n. Podľa skutkových zistení nižších súdov obžalovaný vyhrážal kanc. pomocníkovi A. V., že ho pomluví pred vrchnosťou, takže tento kanc. pomocník bude zbavený služby, teda vyhrážal mu ujmou na cti a učinil to preto, aby na ňom vynútil konanie, totiž povolenie k nahliadnutiu do úradných spisov, hoci k takému núteniu oprávnený nebol. Z toho, čo bolo hore uvedené, plynie, že trestný čin obžalovaného bol nesprávne podriadený pod ustanovenie § 4 odst. 2 zák. čl. XL:1914 a že správne má sa čin kvalifikovať jako priestupok útisku podľa § 1 odst. 1 a § 2 odst. 1 zák. č. 309/1921 Sb. z. a n. Ponevác námietka v tomto smere nebola vo zmätočnej sťažnosti výslovne uplatnená, ide však o upotrebenie miernejšej kvalifikácie, bolo treba dôvodu zmätku podľa § 385 č. 1 b) tr. p., ktorý sa tu vyskytuje, dbať podľa posl. odst. cit. §-u z úradnej povinnosti. Preto boli rozsudky obidvoch nižších súdov zrušené podľa 1. odst. § 33 por. nov. čo do kvalifikácie trestného činu a bola vyslovená kvalifikácia hore označeného priestupku.

Čís. 4441.

Poškozenému, který se stal náhradním soukromým žalobcem (§ 42 posl. odst. tr. ř.), přísluší právo odvolati se v neprospěch obžalovaného (§ 383 odst. 3 čís. 1 tr. ř.) v rozsahu určeném v § 382 tr. ř., tudíž i proti odsuzujícímu rozsudku do výměry trestu a podmíněného odkladu jeho výkonu.

(Rozh. z 13. července 1932, Zm III 79/32.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti B. B. pro zločin zpronevěry po veřejném líčení o zmateční stížnosti náhradní soukromé žalobkyně A. Č. z povinnosti úřední na základě důvodu zmatečnosti, uvedeného v § 384 čís. 4 tr. ř. zrušil rozsudek soudu odvolacího s celým odvolacím hlavním přelíčením a vrchnímu soudu v Bratislavě uložil, aby provedl nové odvolací hlavní přelíčení a ve věci rozhodl. Zmateční stížnost byla poukázána na toto rozhodnutí.

D ů v o d y:

Proti rozsudku odvolacího soudu ohlásila náhradní soukromá žalobkyně A. Č. zmateční stížnost podle § 385 čís. 2 a 3 tr. ř., která byla provedena. Přezkoumávaje spisy shledal nejvyšší soud toto: Státní zastupitelství v Bratislavě zastavilo podle § 101 čís. 3 tr. ř. trestní řízení proti B. B. pro zločin zpronevěry, spáchaný ke škodě A. Č. Poškozená převzala zastupování obžaloby a stala se ve smyslu posledního odstavce § 42 tr. ř. náhradní soukromou žalobkyní. Při hlavním přelíčení před soudem první stolice zastupovala obžalobu jen náhradní soukromá žalobkyně. Proti rozsudku, jímž obžalovaný byl uznán vinným, bylo podáno odvolání jednak obžalovaným, jednak náhradní soukromou žalobkyní, která napadla rozsudek ve výroku o trestu a o podmíněném odsouzení. Při odvolacím hlavním přelíčení převzal veřejný žalobce zastoupení obžaloby a navrhl zvýšení trestu a nepovolení podmíněného odkladu jeho výkonu. Soud odvolací nevyhověl sice

odvolání obžalovaného, odmítl však odvolání veřejného žalobce s odůvodněním, že podle § 383 odst. III. č. 2 lit. a) tr. ř. poškozený může podat odvolání proti odsuzujícímu rozsudku jen co do soukromoprávních nároků, pročež jest odvolání poškozené, podané do nízké výměry trestu a do povolení podmíněného odsouzení, zákonem vyloučeno. Poněvadž státní zástupce proti tomuto rozsudku odvolání nepodal a vrchní státní zástupce teprve při odvolacím hlavním přelíčení převzal odvolání poškozené, může býti veřejnému žalobci, jakožto nástupci v odvolání poškozené, přiznáno právo odvolání jen v tom rozsahu, jak přísluší poškozené samé, a proto jest i odvolání veřejného žalobce z důvodů výše uvedených zákonem vyloučeno. Toto právní stanovisko soudu odvolacího se nesrovnává se zákonem. Soud odvolací se neprávem odvolává na ustanovení § 383 odst. III. č. 2 lit. a) tr. ř., poněvadž poškozená A. Č. důsledkem toho, že sama podala obžalobu a na hlavním přelíčení před soudem první stolice ji zastupovala, má podle posledního odstavce § 42 tr. ř. postavení náhradní soukromé žalobkyně a její procesní postavení jest zásadně rozdílné od případu, kdyby vystupovala jen jako poškozená, totiž kdyby žalobu zastupoval veřejný žalobce. Kdežto procesní práva poškozeného po vynesení rozsudku nalézacího soudu určuje předpis § 383 odst. III. č. 2 tr. ř., jest oprávnění náhradního soukromého žalobce k podání odvolání posuzovati podle § 383 odst. III. č. 1 tr. ř. Ustanovení toto omezuje procesní postavení náhradního soukromého žalobce, určené všeobecně v § 43 tr. ř., jen potud, že mu nedovoluje podati odvolání ve prospěch obžalovaného, jeho práva, podati odvolání v neprospěch obžalovaného, neomezuje však žádným způsobem. Přísluší proto náhradnímu soukromému žalobci právo odvolání v neprospěch obžalovaného v rozsahu § 382 tr. ř., tedy i proti odsuzujícímu rozsudku v otázce výměry trestu a podmíněného odsouzení. Soud odvolací tudíž svým výrokem, že odvolání, podané náhradní soukromou žalobkyní v neprospěch obžalovaného a převzaté při odvolacím hlavním přelíčení veřejným žalobcem, jest zákonem vyloučeno, neprávem prohlásil o věci, která patří do jeho oboru působnosti, že do oboru jeho působnosti nepatří, a tím zavinil zmatek podle § 384 č. 4 tr. ř., k němuž podle posledního odstavce citovaného paragrafu hleděti jest v ž d y z povinnosti úřední. Bylo tudíž rozhodnuto, jak uvedeno ve výrokové části usnesení, a zmateční stížnost náhradní soukromé žalobkyně poukázána na toto rozhodnutí.

Čís. 4442.

Nejde o zpronevěru, zcizil-li obžalovaný zboží, dodané mu na úvěr s výhradou vlastnického práva do úplného zaplacení, jestliže obžalovaný koupil zboží, aby je dále rozprodával, a prodávající o tomto jeho úmyslu věděl.

(Rozh. z 15. července 1932, Zm IV 179/32.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti A. K. pro zločin zpronevěry po veřejném líčení o zmateční stížnosti obžalovaného zrušil z povinnosti úřední na základě § 35 odst. I. tr. ř. nov. rozsudky obou soudů nižších